

Nr 50.

Av herr **Andersson** i Alfredshem **m. fl.**, *angående anslaget för statsbidrag till folktandvården.*

Kungl. Maj:ts kungörelse av den 3 juni 1938, angående statsbidrag till folktandvården, innebär att statsbidrag må utgå till landsting som med iakttagande av bestämmelserna i 2—14 §§ anordnat allmän tandvård för barn och vuxna.

Likaså kan statsbidrag enligt särskilda bestämmelser utgå till stad som ej deltagar i landsting.

För folktandvårdens ombesörjande skall landstingsområde vara indelat i tandvårdsdistrikt i enlighet med en av medicinalstyrelsen godkänd plan.

Statsbidrag utgår med dels ett engångsbelopp för anskaffande av erforderlig utrustning av distriktpoliklinikerna, dels ock ett årligt belopp för avlöning av distriktstandläkare och distriktstandsköterska.

Statsbidrag till utrustning utgår med högst hälften av den verkliga kostnaden för varje distriktpoliklinik, som ingår i den av medicinalstyrelsen godkända planen, dock att ett bidrag icke må överstiga beträffande fast poliklinik 3 000 kronor och, om mer än en tandläkare skall vara där anställd, 1 300 kronor för varje ytterligare sådan tandläkare samt beträffande ambulatorisk poliklinik 1 660 kronor.

Statsbidrag till avlöning utgår med 3 000 kronor för varje distriktstandläkare och 1 000 kronor för varje distriktstandsköterska, vilka äro fullt selsatta i distriktstandvård. Därjämte skola stadgade ålderstillägg utgå av statsmedel.

Statsbidrag till stad, som ej deltagar i landsting, utgår med 4 kronor om året för varje behandlat barn i den ålder som kungörelsen avser. Som villkor härför skall gälla, att tandvård inom staden meddelas i enahanda omfattning och på motsvarande villkor, som stadgats beträffande landstingsområdena, samt att stadens tandvård är anordnad på sätt, som av medicinalstyrelsen godkännes.

Av tillgängliga uppgifter framgår, att ännu ha ej alla landsting kunnat till medicinalstyrelsen inkomma med fullständiga förslag till distriktsindelning. Detta torde bero på att flera landsting redan förut ha så ansträngd ekonomi att frågan om ordnande av folktandvården, trots dess stora betydelse, har måst skjutas i bakgrunden. De flesta av de landsting, som fått planen godkänd av medicinalstyrelsen, ha emellertid ännu ej i sin helhet

kunnat ordna med kliniker, då såväl ekonomiska som andra hinder, t. ex. möjligheterna att erhålla tandläkare till dessa kliniker, lagt hinder i vägen för frågans lösning.

Det torde icke kunna undvikas att de vittgående besparingskrav, vilka samhället i detta läge måste ålägga sig, även komma att gå ut över folktandvården. Men det kan med starka skäl sättas ifråga om ej detta är en besparing som drabbar ett av våra viktigaste beredskapsområden.

De relativt blygsamma belopp som staten lägger ner på denna verksamhet torde vara mycket väl använda pengar. Denna folktandvård kan med fog sägas vara en förebyggande sjukvård, som även ur besparingssynpunkter är att förorda.

Redan nu har ett stort antal kommuner, på egen bekostnad, ordnat skol- eller folktandvård på ett eller annat sätt. Vissa kommuner ha ordnat folktandvården efter ungefär samma linjer som skulle ha skett om kommunen tillhört landstingsområde, som redan ordnat tandvården. Andra kommuner ha genom avtal med praktiserande privattandläkare ordnat tandvården för sina skolbarn o. s. v.

Att dessa kommuner, som på ett eller annat sätt ha ordnat tandvården, ej kunna komma i åtnjutande av statsbidrag för denna sin verksamhet, är att beklaga. Att sådan kommun råkar vara belägen inom ett landsting, som ej har haft möjlighet att ordna denna sak, kan ej vara ett rimligt skäl för att dessa kommuner ej skola ha möjlighet att erhålla statsbidrag för sin tandvårdande verksamhet.

Ifrågavarande kommuner få ju även bära den del av kostnaden som landstingen skulle ha burit, därest tandvården i länet vore ordnad enligt nämnda kungörelse.

Enligt inhämtade uppgifter uppgå ifrågavarande kommuners utgifter för varje behandlat barn och år till ett belopp varierande mellan 13 och 40 kronor. Denna dryga kostnad bör ej helt läggas på kommunerna, då det ej kan läggas dem till last att tandvården inom hela länet ej är ordnad.

Därför synes det skäligt att dessa kommuner tilldelas ett statsbidrag med 4 kronor pr barn och år, tills det vederbörande landsting har kunnat ordna folktandvården. Statens utgifter för denna sak bli ej större än om respektive landsting ordnat folktandvården.

I anledning av ovanstående få undertecknade föreslå,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring av Kungl. Maj:ts kungörelse nr 358 av den 3 juni 1938, angående statsbidrag till folktandvården, att kommun, som ordnat skol- eller folktandvården, måtte i likhet med stad som ej deltagit i landsting erhålla statsbidrag med 4 kronor pr behandlat barn

i den ålder som avses i kungörelsen, till dess vederbörande landsting har ordnat folktandvården.

Stockholm den 20 januari 1942.

<i>K. J. Andersson,</i> Alfredshem.	<i>Lars Jonsson</i> i Haverö.	<i>Ernst Berg.</i>
<i>Fredrik Sundström.</i>	<i>E. Oskar Åkerström.</i>	<i>Gösta Skoglund.</i>
<i>John Lundberg.</i>	<i>Verner Karlsson.</i>	<i>Judith Olsson.</i>
<i>E. W. Norén.</i>	<i>Anna Lindqvist-Petersson.</i>	<i>K. G. Viklund.</i>
<i>Verner Hedlund,</i> Östersund.	<i>Jon. N. Jonsson.</i>	<i>Sigfrid Jonsson.</i>
